

derfor tror jeg ogsaa, at det er rigtigt, som det er sket i Betænkningerne, og, som jeg synes, det vilde være praktisk at fortsætte med, at ingen af Partierne tilegner sig, jeg kan vel ikke bruge Ordet Æren, men i alt Fald Fortjenesten af de Forandringer, der er foregaaet mellem første og anden Behandling. Thi begynder vi først at pille op i, hvem dette skyldes, og hvem dette skyldes af de Forandringer, der er indførte, er det jo ikke sikkert, at der ikke kan komme en Revne i den skøre Vare. Alle har vi givet efter, alle har vi faaet nogle af vore Ønsker opfyldt, mere eller mindre fuldstændig, og bag de Betænkninger, som kun indeholder Indstilling om Vedtagelse uforandret, har der mulig ligget den største af alle Besværlighederne. Jeg ønsker af de Grunde, jeg her har nævnt, ikke at komme yderligere ind paa Almindeligheder, men skal med disse faa Indledningsbemærkninger gaa over til at gennemgaa Ændringsforslagene, men ogsaa disse kun, forsaavidt som deres Tekst ikke taler for sig selv.

Ærede Medlemmer vil se, at der er opstillet en Rateskala for den Formue- og Indkomstskat, som skal paalignes for Skatteaaret 1920—21. Udvalget har i Betænkningen indsat Beregninger, hvoraf man saa nogenlunde vil kunne se, hvorledes den svarer til den af Finansministeren foreslaaede Indkomst- og Formueskat uden Rateskala. Blandt Bilagene vil de Herrer finde Skrivelser fra Finansministeriet vedrørende tidligere Forsøg under Udvalgets Arbejde paa at opstille en Rateskala, og i selve Betænkningen vil de finde, at Ministeren ledsagede sit Løfte om at forelægge for Udvalget saadanne Rateskalaer med den Udtalelse, at han efter den korte Tid, som havde kunnet anvendes paa deres Udarbejdelse, kun med alt Forbehold turde svare, særlig med Hensyn til Formueskatten, for den finansielle Overensstemmelse med hans oprindelige Forslag. Jeg vil her tilføje, at den Overenskomst, som blev sluttet ret tidligt under Udvalgets Arbejde mellem Finansministeren og Udvalget, jo gik ud paa, at der dels i dette Finansaar skulde tilsikres Ministeren den Styrkelse af Statskassen gennem Skatter, som han havde forlangt gennem Kvartalsskatten, dels ogsaa for næste Skatteaar, Skatter i alt væsentligt til et Beløb, som var beregnet, og fordelt saa nogenlunde som de Skatter, der var foreslaaede. Naar altsaa Ministeren siger, at hans Forudsætning er, at Rateskalaerne skal indbringe de af ham oprindelig kalkulerede 207 Mill. Kr. paa

Indkomst- og Formueskatten tilsammen, saa er det en Forudsætning, Ministeren har haft Lov til at nære efter de Forhandlinger, han har ført med Udvalget. Men, tilføjer saa Ministeren, de Ønsker, Udvalget har udtalt paa to bestemte Punkter, er efterkommet gennem Skalaen, nemlig at Grupperne i Formueskatten mellem 200 000 og 500 000 Kr. og op efter ikke lettedes i Forhold til den gældende Formuebeskatning, og at Forhøjelsen i Forhold til det gældende lempedes for Formuer under 100 000 Kr., ligesom Skattebyrden konsekvent var stigende for hver Gruppe. I dette ligger der jo noget af et Program for Skatteudvalgets Arbejde med Hensyn til de direkte Skatter. Det kan slet ikke benægtes, at jo mere man sætter sig til at regne, des sikrere vil det fremgaa, at Formueskatten nu er ved at blive en meget tyngende Afgift for endog de ikke helt smaa Formuer, hvis Rente udgør paa-gældendes hele Indtægt, og ganske særlig for saadanne Formuer, som er baandlagte til en i Forhold til den nuværende lav Rentefod. Ærede Medlemmer vil i Betænkningen om Indkomst- og Formueskat se et helt Afsnit, der handler om baandlagte Kapitaler i Overformynderiet eller andre baandlagte Kapitaler. Der har været Samraad med Ministeren desangaaende; det blev ikke blot fremkaldt ved den Skrivelse, Overformynderiet havde sendt til Ministeriet om Lempelser i Skatten paa saadanne baandlagte Formuer, men ogsaa ved Henvendelser fra mange Sider udenfor Udvalget til Udvalgets Medlemmer. Det er aldeles uomtvisteligt, at Formuer, som er baandlagte i Overformynderiet, og som forrentes af dettes Masse, det vil sige ikke er baandlagte som særskilte Kapitaler, men forrentes i Overensstemmelse med Overformynderiets almindelige Rentefod, bliver meget haardt ramt af Skatten. Det har ikke været Udvalget muligt at stille Ændringsforslag paa dette Punkt. Der er indført en Dispensationsret for Finansministeren, som ikke fandtes i Finansministerens Forslag, en Dispensationsret, om hvilken Ministeren har sagt: Jeg beder ikke om den, jeg kan end ikke sige, at jeg ønsker den, men hvis den gives mig, modsætter jeg mig den ikke. Ved denne Dispensationsret er det en Forudsætning, at Ministeren efter Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde af, om Stillingen økonomisk virkelig er truende for de paa-gældende Kapitalejerers *standard of life*, tager under Overvejelse at lempe Skatten. Men Udvalget har desuden rigtignok an-